

ת"פ 44480/02/16 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד תאמר חדיג'ה

בית משפט השלום בכפר-סבא

ת"פ 44480-02-16 מדינת ישראל נ' חדיגה
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד טל חיים ניסנוב

נגד

תאמר חדיג'ה

ע"י ב"כ עו"ד איהאב עבד אלחי

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירה של **איומים** בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי העובדות, עומר סלאמה (להלן - **המתלונן**) הינו שכן של הנאשם ומתגורר בבית בעיר קלנסואה (להלן - **הבית**). ביום 12.2.16 בשעה 14:30 או בסמוך לכך, שוחח המתלונן בטלפון הנייד בחצר ביתו. באותן נסיבות, הסתכלה אשתו של הנאשם על המתלונן מחלון ביתה. בתגובה אמר המתלונן לאשתו של הנאשם שלא תסתכל עליו. בעקבות האמור, הגיע הנאשם לביתו של המתלונן כאשר הוא אוחז באקדח בידו ואמר למתלונן שהוא רוצה שהוא יבכה מזה והוא יודע מה הוא יעשה איתו.

2. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו. הוא אישר שהגיע לביתו של המתלונן ביום האירוע אך טען שהגיע לשם כדי לשוחח עם אמו אודות אמירותיו של המתלונן לאשתו. הוא הגיע לשער הבית והחל לקרוא לה מרחוק "חאג'י" (כינוי לאשה מבוגרת) שתצא לדבר עימו. לדבריו, המתלונן יצא מהבית והם דיברו. הנאשם לא איים על המתלונן ולא נשא או החזיק אקדח (עמ' 1).

נוכח כפירת הנאשם בעובדות כתב האישום, נשמעו הראיות בתיק.

3. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

- המתלונן (עומר סלאמה, עמ' 4-13).

- אחות המתלונן (נור סלאמה, עמ' 14-26; הודעתה נ/1).

- אחות המתלונן (ביהאן סלאמה, עמ' 26-36).

- אבי המתלונן (יוסף סלאמה, עמ' 37-42).

- החוקר דוד אסצלה (גובה הודעת אשת הנאשם ת/6, עמ' 79-83).

- איש מעקב טכני אמיר נעים (עורך מזכר בנוגע למצלמות אבטחה ת/7, עמ' 76-77).

- סייר פיראס עוואד (עורך מזכר ת/8 ודו"ח פעולה ת/9 בנוגע למצלמות אבטחה, עמ' 77-79).

- שוטר קהילתי ליאור אוזן (עורך דו"ח פעולה ת/10, עמ' 74-75).

כמו כן, הוגשו בהסכמה דו"ח ביצוע עימות בין הנאשם למתלונן (ת/5); הודעת הנאשם מיום 12.2.16 שעה 15:34 (ת/3); והודעת הנאשם מיום 15.2.16 שעה 10:42 (ת/4).

4. מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

- הנאשם (עמ' 44-58).

- אשת הנאשם (סוג'וד חדיג'ה, עמ' 58-66; הודעתה ת/6).

- אם המתלונן (בניליה סלאמה, עמ' 66-72).

- אחות המתלונן (סוהאר סלאמה, עמ' 83-89).

- אחיו של הנאשם (איימן חדיג'ה, עמ' 90-99).

תמצית ראיות התביעה

5. **המתלונן**, העיד כי "באותו יום הייתי מדבר בטלפון בחצר של הבית שלי, האשה שלו הסתכלה עלי מהחלון של הבית שלה, אמרתי לה אל תסתכלי עלי ונכנסתי לתוך הבית. אחרי כמה דקות באה אחות שלי ביאן, אומרת תאמר דופק על הדלת בחצר של הבית, הוא רוצה את אמא שלי ואת עומר שזה אני. יצאתי, הסתכלתי עליו, ויש לו נשק ביד ימין, היה לו אקדח. אמרתי לו אתה נכנס לבית ומאיים על בנות ויש לך אקדח ביד שלך, הוא אמר כל הזמן יש לי נשק. הוא אמר לי אתה תבכה מזה, ואמא שלי הרגיעה אותי ואותו והוא הלך" (עמ' 4). בהמשך סיפר כי לאחר שדיבר בטלפון נכנס לביתו. אחיותיו קראו לו לצאת כי הנאשם מחפש אותו.

המתלון יצא מהבית והבחין בנאשם, כשהוא עומד בחצר הבית, בשער, ובידו הימנית אקדח בצבע "כסף עם שחור". הנאשם אמר למתלון "אתה קיללת את האשה שלי", אך המתלון הכחיש זאת. הנאשם אמר למתלון "אתה תבכה מזה, מה שעשית, זה יהיה יום אחרון שלך, דברים כאלה" (עמ' 5). לדברי המתלון אמו לא ראתה את האקדח מאחר שיצאה מהבית והגיעה לאחר חילופי הדברים בינו לבין הנאשם, שכן לפני כן שהתה בבית והתפללה. את האקדח הכניס הנאשם "בתוך המכנס שלו מאחורה, שם את החולצה עליו והלך" (עמ' 5). אחיותיו של המתלון, נור וביהאן, ראו את האקדח, שכן הן היו ליד המתלון (עמ' 6). גם אביו של המתלון ראה את האקדח בעת שהנאשם "שם אותו מאחורה במכנסיים" (עמ' 6). המתלון סיפר שאמו הספיקה לשוחח עם הנאשם ואמרה לו "אנחנו שכנים, משפחה, ולא צריך לעשות דברים כאלה, היא אמרה לו שלא קיללתי את אשתו, רק אמרתי לה תיכנסי בפנים". לדברי המתלון, גם אחיו של הנאשם, איימן, המתגורר מעל בית הנאשם, אמר לנאשם שהמתלון לא קילל את אשתו אלא אמר לה "אל תסתכלי עלי, תיכנסי בפנים" (עמ' 6). המתלון שירטט על גבי דף את בתי המעורבים, הגדר שביניהם, החצר והשער המדובר (ת/1).

6. **בחקירה הנגדית**, סיפר המתלון כי הוא בן 21, עובד בחברת "יפאורה". הוא השיב שאמר לנאשם "למה אתה מאיים על האחיות שלי בגלל שהיה לו אקדח ביד והוא היה צועק ודופק על הדלת ברגל שלו" (עמ' 7). אחותו של המתלון, סוהאר, היתה באותו זמן בחצר האחורית של הבית, בצדו הימני, יחד עם ארוסה, "היא הגיעה בסוף כשהוא הלך. היא שמעה שהוא דופק על הדלת עם הרגל שלו ושהוא בא לאיים והוא הלך" (עמ' 7). משנשאל כיצד הנאשם תפס את האקדח, הדגים המתלון תפיסת אקדח ביד ימין כלפי מטה (עמ' 8). משנשאל האם לא פחד בעת שראה את האקדח, השיב "פחדתי. לא ברחתי כי לא רציתי שהוא יכנס לבית ויעשה מה שהוא רוצה. אמרתי לו אל תיכנס לבית" (עמ' 8). המתלון נשאל כיצד ניסה למנוע מהנאשם להיכנס לבית והשיב "נעלתי את הדלת של החצר של הבית. יש מנעול עם מפתח... המפתח לא יוצא מהמנעול" (עמ' 8). המתלון השיב שאמו בנילית היתה בבית והתפללה, אך שמעה את ההתנהלות. כשיצאה החוצה הנאשם הכניס את האקדח לחולצה והלך (עמ' 8). משהוטח במתלון כי אביו בהודעתו במשטרה אמר שהוא לא ראה את האקדח, הוא השיב "אני לא יודע אם הוא ראה את זה או לא... הוא היה אחרי, הוא עמד בדלת של הבית ולא של החצר... אבא שלי ראה שהנאשם תופס משהו ביד... הוא ראה שהנאשם שם משהו פה (מדגים על המכנס מאחור)" (עמ' 9). לדבריו, אחיותיו נור וביהאן עמדו קרוב יותר לנאשם וראו את האקדח ואילו אביו הגיע אחרון וכנראה "לא ראה את זה טוב" (עמ' 9). המתלון שב וסיפר כי אחיו של הנאשם, איימן, המתגורר קומה מעליו, אמר לנאשם בעת האירוע "תיכנס בפנים, תעזוב אותך ממנו", ולאחר מכן אמר "שתאמר יעשה מה שהוא רוצה" (עמ' 10). איימן לא איים על המתלון והבהיר שהמתלון אמר לאשת הנאשם "תיכנסי בפנים ואל תסתכלי".

המתלון סיפר שכשהגיע הנאשם לחצר ביתו, נכנסו אחיותיו נור וביהאן לבית והזעיקו את המתלון ואמו ורק לאחר שיצאו מהבית יחד עם המתלון הבחינו לראשונה באקדח. ואולם, לאחר שהמתלון הופנה לדברי האחות נור, בהודעתה במשטרה, לפיהם קודם ראתה את הנאשם מגיע עם אקדח ביד ימין ולאחר מכן נכנסה לבית להזעיק את המתלון ואמו, השיב "הן ראו שהוא שם את היד שלו מאחורה במכנס והחליטו שזה אקדח. כשאני יצאתי הוא הוציא את האקדח ותפס אותו ביד. כשאני יצאתי האקדח היה ביד שלו. כשהן נכנסו זה כבר היה ביד שלו" (עמ' 10-11). גם לגבי האם בנילית, טען המתלון שכשאמו סיימה להתפלל היא יצאה לחצר ו"שמעה את תאמר אומר אתה תבכה מזה, הוא שם את האקדח במכנס, שם עליו את החולצה והיא אמרה לו למה אתה עושה ככה, אנחנו שכנים ומשפחה, למה לא אמרת לי, אני אדע מה לעשות עם הבן שלי, הוא התחיל לאיים והלך" (עמ' 11). משהוטח במתלון כי אמו לא מסרה בהודעתה במשטרה כי ראתה את הנאשם אוזח באקדח, השיב שהיא יצאה לחצר לקראת סוף האירוע (עמ' 13).

7. **נור סלאמה**, אחותו של המתלון, כבת 18, העידה כי עובר לאירוע מושא כתב האישום היחסים בין משפחתה למשפחת הנאשם היו יחסים של שכנות טובה. לגבי יום האירוע סיפרה העדה - **"היה יום שישי, ישבנו בבית, עומר התעצבן עלינו שאנחנו אחיות שלו, לא יודעת על מה בדיוק, עומר יצא לחצר ודיבר בטלפון, הוא צועק, האשה של תאמר הסתכלה מהחלון, עומר לא אהב את זה, הוא לא רצה שהיא תראה שהוא צועק ומתעצבן ואמר לה אל תסתכלי, תיכנסי לבית שלך, אח"כ בא תאמר, נכנס לחצר שלנו, אומר איפה עומר, איפה אמא שלך. היינו אני וביהאן אחותי בחצר. עומר יצא וראה את תאמר שיש לו אקדח ביד שלו (מדגימה), אח"כ אני וביהאן נכנסו לבית, ואמרנו לאמא ואבא תאמר בא עם אקדח והוא רוצה את עומר ואותך. אח"כ יצאתי אני וביהאן, ואמא יצאה, וכשאמא ואבא יצאו, תאמר החביא את האקדח מאחורה (מדגימה), אבא ואמא לא ראו את האקדח. כשתאמר הגיע, אני ואחותי היינו בחוץ. קודם עומר ראה. עומר היה בבית. עומר יצא ואמר יש לתאמר אקדח, אני רצתי לבית ואמרתי לאמא ואבא תאמר בא עם אקדח".** האקדח היה בצבע שחור ואפור והיה ביד ימין של הנאשם צמוד למותן ימין. כשיצאו האם והאב מהבית הנאשם הסתיר את האקדח (עמ' 14). לדברי העדה, האם בניליה אמרה לנאשם **"למה באת עם אקדח, אנחנו שכנים טובים, יש בינינו יחס טוב, תבוא לדבר איתי, אני אפתור את הבעיה. זו לא התנהלות שהיא טובה. באת עם אקדח הביתה, יש בנות בבית והן פוחדות"** (עמ' 15). לדברי העדה, אימון, אחיו של הנאשם המתגורר בקומה השלישית, יצא אל החלון ואמר "נכון שתאמר בא עם אקדח, אבל הוא לא עשה בעיות, הוא לא רוצה בעיות" (עמ' 15). העדה הופנתה לשרטוט **1/ת** וסימנה את מיקומה (ב-X) כשהנאשם הגיע (ראה גם סקיצה ששרטטה העדה **2/ת**). היא סיפרה שהוא הגיע לשער החצר, **"בקול רם, הוא היה צועק"**, המתלון יצא אליו וראה שהוא אווז באקדח. המתלון אמר "תאמר בא עם אקדח, הוא רוצה אותי", ולאחר מכן פנה הנאשם לעדה ולביהאן ושאל היכן המתלון ואמו, שכן הנאשם לא הבחין במתלון (עמ' 15). העדה וביהאן נכנסו לבית, אמרו לאב ולאם שהנאשם הגיע עם אקדח, המתלון כבר יצא לעברו, לאחר מכן יצאו העדה וביהאן ואחריהן יצאו האם והאב (עמ' 16). העדה עמדה על כך שהיא ואחותה ביהאן לא קראו למתלון לצאת לקראת הנאשם, אלא שהמתלון כבר היה בחוץ כשהנאשם הגיע, ראה שיש לנאשם אקדח ואף ציין זאת בקול, ואז השתיים נכנסו לבית לקרוא לאמן וביהאן (עמ' 16).

בשלב זה ולאור סתירה מהותית בין דברי העדה בבית המשפט לבין הדברים שמסרה בהודעה במשטרה (**1/נ**) - סתירה הנוגעת לעיתוי בו הבחין המתלון בנאשם ולשאלה האם שהה בבית עת הגיע הנאשם ויצא נוכח קריאות אחיותיו או שמא שהה בחצר והבחין ראשון בנאשם מגיע כשבידו אקדח - איפשרתי לב"כ המאשימה לחקור את העדה בחקירה נגדית (עמ' 17-18).

העדה הופנתה לכך שבהודעתה מסרה שהיתה בבית בעת שהנאשם הגיע והשיבה "הכוונה שלי היתה שאני הייתי בבית בחצר" (עמ' 19). העדה שבה וסיפרה שכשהגיע הנאשם לחצר ביתם הבחין בו המתלון, אך הנאשם לא הבחין במתלון. את האקדח ראו היא וביהאן רק לאחר שהמתלון אמר שהנאשם בא עם אקדח. משהוטח בעדה כי בהודעתה **1/נ** אמרה כי היא וביהאן ראו את האקדח ורק לאחר מכן עומר יצא החוצה, השיבה **"אני לא זוכרת בדיוק מה קרה. אני מתבלבלת עכשיו"** (עמ' 19). לאחר שרוענן זכרונה של העדה מהודעתה במשטרה, תיארה העדה את האירוע באופן שונה - לדבריה, היא וביהאן היו בחצר, הנאשם הגיע ולאחר שהבחין בהן צעק "איפה עומר ואמא שלך", העדה וביהאן רצו להיכנס לבית ולקרוא לאמא ואבא, ובזמן הזה יצא המתלון לעבר הנאשם וראה אותו אווז באקדח. את האקדח ראו העדה וביהאן לפני כן (עמ' 19-20). הוטח בעדה שהאם בניליה מסרה בהודעתה במשטרה שהעדה והאחות ביהאן "חשבו" שלנאשם יש אקדח אך הן לא ראו זאת, אך העדה עמדה על כך שהיא, ביהאן והמתלון ראו אקדח (עמ' 20). לדבריה, הנאשם אמר למתלון **"למה קיללת את אשתי ואיים עליו, הוא אמר לו אתה תסבול על מה שעשית, על שקיללת את האשה שלי, וככה"** (עמ' 20). בהודעתה **1/נ** ציינה העדה שהנאשם אמר **"אני לא**

אשתוק על זה שעומר קילל את אשתי, אך בעדותה הוסיפה שהוא אמר **"אתה תראה מה אני אעשה לך, אתה קיללת את האשה שלי, אתה תסבול, אתה תראה מה אני אעשה"** (עמ' 20). העדה שבה וצינה שהנאשם בעט בשער הכניסה לחצר כשהגיע. לדבריה, אין מנעול בשער הכניסה לחצר ואיש לא נעל אותו לאחר שהנאשם הלך (עמ' 21-20).

8. **בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם**, הבהירה העדה שהיא חוזרת בה מדבריה לפיהם המתלון ראה ראשון את האקדח ושבה וטענה כי היא ואחותה ביהאן ראו את האקדח לפני כן (עמ' 21). לדבריה, בעת האירוע אחותה סוהאר ישנה בבית בחדרה וארוסה, מועד, היה בביתו - **"סוהר ומועד לא ראו כלום"** (עמ' 21). לאחר מכן, משהוטח בה שאחיה סוהאר ועומר סיפרו שסוהאר היתה בחצר האחורית, השיבה **"יכול להיות שסוהר היתה בחצר האחורית אבל היא לא ראתה כלום"** (עמ' 22). העדה הופנתה להודעת סוהאר שם סיפרה שהנאשם הגיע לבית המתלון וקרא לאמו "חאג'י חאג'י", והשיבה "לא. הוא אמר איפה עומר, איפה אמא שלך" (עמ' 22). משנשאלה מה היו מילות האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלון השיבה **"הוא אמר שיהרוג אותי, הוא אמר מה אתה מקלל את האשה שלי, אני אהרוג אותך, אתה תסבול, אתה תראה מה אני אעשה"** (עמ' 23). לטענתה, היא ציינה זאת גם בחקירתה במשטרה, אף שהדברים לא מופיעים בהודעתה. גם כשנאמר לה שאמה בניליה לא מוסרת בהודעתה שאמרה לנאשם **"למה באת עם אקדח?"**, השיבה **"אני אומרת שהיא אמרה את זה"** (עמ' 23). לדבריה, אחיו של הנאשם, איימן, אמר **"הוא בא עם אקדח אבל לא הרג אף אחד"** (עמ' 24). היא הצליחה להבחין באקדח למרות שהפרידה בינה לבין הנאשם גדר נמוכה עם שיחים ועצים בגובה של כמטר (עמ' 25).

9. כאמור, הודעת נור הוגשה וסומנה **נ/1**. בהודעתה תיארה נור את האירוע כך - היא היתה בתוך הבית ושמעה את המתלון צועק לעבר אשתו של הנאשם שלא תסתכל עליו ולאחר מכן נכנס הביתה. הם שמעו צעקות מבחוץ, והיא וביהאן יצאו לחצר וראו את הנאשם נכנס לחצר ואוחז בידו אקדח בצבע שחור או אפור, **"הוא החזיק את האקדח ביד ימין ככה (מצמידה את יד ימין שלה למותן ימין שלה) ותאמר אמר לי איפה עומר איפה אמא שלך ואנחנו נכנסנו הביתה ואמרנו לאמא: אנחנו פוחדים ותאמר בא עם אקדח, ואז אחי עומר יצא לתאמר לחצר ואחרי זה גם אמא יצאה לחצר לתאמר ואז אני גם יצאתי עם אמא לחצר לתאמר, ואז כבר לא ראיתי את האקדח של תאמר, אבל הוא החביא את האקדח בחולצה שלו מאחורה"**. בניליה האם שאלה את הנאשם מדוע הוא מתנהג כך, והוא בתגובה השיב שלא יתן שכך ידברו לאשתו. אחיו של הנאשם שהיה בקומה השלישית אמר לבניליה **"שנכון שתאמר עשה טעות שהוא בא עם אקדח אבל הוא לא עשה כלום עם האקדח ולא הרג אותנו, אני שמעתי את איימן כי אני הייתי בחצר שלנו"**. עוד טענה כי היא וביהאן ראו את האקדח, אך אמה ואביה לא ראו אותו שכן הגיעו לאחר שהנאשם הסתיר את האקדח.

10. **ביהאן סלאמה**, אחותו של המתלון, תיארה בחקירתה הראשית את האירוע - **"זה היה ביום שישי, הייתי במטבח, אח שלי עומר היה צועק בחוץ ליד המטבח אבל בחוץ, הוא היה צועק ומתעצבן, הוא אמר לבחורה, אשתו של הנאשם, תיכנסי פנימה, מה את מסתכלת, הוא היה מתעצבן. אחרי חצי שעה ככה, אני ונור היינו בחוץ בחצר שלנו, בא תאמר ואמר איפה עומר, איפה אמא שלך, אני לא דיברתי מילה, יצא עומר, אמרתי לו תיכנסי לבית, הייתי מפחדת, נכנסתי לבית אני ואמרתי לאמא ואבא תאמר בא עם אקדח, היה אקדח ביד ימין שלו. ראיתי את האקדח לפני שנכנסתי לבית. אמרתי לאמא ואבא תצאו, תאמר בא עם אקדח לעומר. כבר יצאתי עם נור, אמא ואבא יצאו אחרינו, ולא היה אקדח ביד של תאמר כבר, עומר אמר לתאמר מה אתה בא**

עם אקדח, בבית יש בנות והן מפחדות. אמא ואבא הרגיעו את העניינים, יצא אח של תאמר ואמר לו למה אתה עושה ככה, עשית טעות, עומר לא אמר כלום לאשה שלך. תאמר אמר לעומר אתה הולך לסבול והלך, וזהו" (עמ' 26-27). לטענתה, הנאשם אחז באקדח ביד ימין "האקדח היה שחור וכסף... ביד ימין צמוד לרגל למטה (מדגימה)" (עמ' 27). היא לא שמעה את חילופי הדברים בין הנאשם למתלון. אמה פנתה לנאשם בשאלה מדוע לא פנה לדבר איתה (עמ' 28). משהופנתה העדה להודעתה במשטרה, הוסיפה "אני קוראת ואומרת שאמרתי לעומר אל תצא, הוא אמר לתאמר למה באת עם אקדח, מה אתה עושה, ותאמר אמר לו כל הזמן יש לי אקדח, אני שמעתי את זה באוזניים שלי" (עמ' 28). בשלב זה, נכנסה לבית והזעיקה את אמה תוך שאמרה "תאמר בא באקדח לעומר" (עמ' 28). כשהגיע הנאשם לבית המתלון, בתחילה, הוא בעט בשער הכניסה לחצר. בשער אין מנעול והיא לא יודעת אם מישוהו נעל את השער בזמן האירוע (עמ' 28).

11. **בחקירה הנגדית**, משהופנתה להודעתה שם סיפרה שבעת שהנאשם נכנס לחצר היא היתה במטבח, השיבה כי באותה עת היתה בחצר הבית יחד עם אחותה נור וכי שתיהן היו הראשונות שראו את הנאשם כשהגיע לביתם, כשהמתלון שהה בתוך הבית (עמ' 30). לדבריה, היא ראתה את הנאשם בועט בשער החצר וראתה אותו אוחז באקדח בצבע "שחור עם כסף", כשביניהם מפרידים כ-4 מטרים של גדר נמוכה עם צמחיה ושער עם סורגים (עמ' 30-31). העדה אישרה שלא שמעה שהנאשם איים על המתלון. משנשאלה מדוע סיפרה בהודעתה שהנאשם אמר למתלון שהוא הולך לסבול, השיבה, "אני יצאתי והרגיעו את העניינים אבא ואמא, תאמר הלך ותוך כדי הוא אמר לעומר אתה הולך לסבול" (עמ' 33). בהמשך סיפרה, כי לאחר שהיא ואחותה יצאו אל החצר, אמה יצאה ואחרון יצא אביה. היא לא יודעת אם אביה ראה את האקדח. כשאמה יצאה האקדח כבר לא היה בידי הנאשם (עמ' 33). העדה השיבה שהיא חושבת שסוהאר, בעת האירוע, היתה בבית ולא ראתה את האקדח (עמ' 34). לדברי העדה, היא שמעה את המתלון אומר לנאשם "מה אתה עושה בעיות עם האקדח יש פה בנות" והנאשם השיב לו "יש לי כל הזמן אקדח" (עמ' 35). העדה הופנתה לדברי האם בניליה בהודעתה לפיהם בנותיה (נור וביהאן) אמרו לה שהנאשם עשה תנועה עם היד כאילו יש לו נשק מאחורה, אבל הן לא ראו נשק - והשיבה, "לא. היא לא יודעת אם ראינו או לא" (עמ' 35). ובהמשך "אני ונור לא אמרנו לאמא מה ראינו" (עמ' 36).

12. **יוסף סלאמה**, אביו של המתלון, העיד כי ביום האירוע, שמע את נור וביהאן מספרות לאמן במטבח שהמתלון אמר לאשת הנאשם "למה את מסתכלת" בזמן שדיבר בטלפון. הוא קרא למתלון ואמר לו שאין לו שום זכות לומר לה זאת. לאחר מכן, "התאומות יצאו בחוץ אחרי כמה דקות ובאה אחת הבנות, אמא, אמא, תאמר יש לי אקדח, בא לעומר. הלכתי לכניסה של הבית שקרובה אליו, אני מסתכל ורואה את תאמר מתפרץ עם השער, השער כבר פתוח, ועושה משהו ככה (מדגים בשתי ידיו במותניים מאחור), הבנתי שאולי זה אקדח מכח התנועה שלו שהיתה הרמת מכנסיים מאחור. התחלתי לחשוב מה עושים. אני לא יכול להתמודד עם אקדח. יש לי שני בנים, אחד נכה, הבן הזה ועוד ארבע בנות. כולם נכנסו להלם. אמרתי מה עושים, אני אתקשר למשטרה, זו עבודה שלהם. הרמתי טלפון וזהו. הבנתי שהיה לו אקדח. הבנתי את זה מהמשטרה, אנחנו היינו במשטרה. אמרו שתאמר עצור וזהו" (עמ' 37). בהמשך העיד כי בעת שיצא החוצה ראה את המתלון עומד ליד הנאשם, בכניסה של השער, "כולו צהוב מפחד", ואשתו בניליה אמרה לנאשם "למה באת עם אקדח, למה לא באת אלי?" הוא שמע שהנאשם דיבר, אולם לא שמע מה היו מילותיו מאחר ושמיעתו לקויה (עמ' 37). אימן אחיו של הנאשם יצא מהחלון ואמר לו "תאמר אין לך זכות, עומר לא אמר לה כלום, רק אמר לה למה את מסתכלת, לא צריך לעשות דבר כזה". לדבריו, הילדים אמרו לו שהנאשם אמר למתלון "אני אראה לך מה זה לדבר עם אשתי" (עמ' 38).

13. **בחקירתו הנגדית**, השיב העד שהבנות נור וביהאן קראו לו ולאם בניליה לצאת החוצה כי "הנאשם בא לעומר, יש לו אקדח". העד לא ידע לומר מי ראה ראשון את האקדח, המתלונן או אחיותיו. הוא אינו בטוח אם בתו סוהאר שהתה בתוך הבית או בחוץ (עמ' 38). העד הבהיר שאמנם בין ביתו לבית הנאשם יש חומה, אך היא בגובה כחצי מטר וניתן לראות מחצר הבית החוצה אל מעבר לשער הכניסה. יחד עם זאת, אדם העומד בקצה המבנה יתקשה לראות מה מתרחש בגובה המותניים של אדם המגיע לשער מבחוץ (עמ' 39). העד סיפר שיצא מהבית לאחר שהאם בניליה יצאה ונעמד בפתח הדלת (עמ' 40). הוא לא ראה את הנאשם אוחז באקדח ולא יודע מדוע המתלונן אמר שראה (עמ' 40). העד עמד על כך שבנותיו נור וביהאן צעקו שראו את הנאשם מגיע עם נשק בידו ולא ידע להסביר מדוע נכתב בהודעת האם בניליה כאילו אמרה שהבנות אמרו שלא ראו נשק (עמ' 40).

14. **סוגיית מצלמות האבטחה בבית הנאשם ותפיסת ה-DVR** - מעדויותיהם של השוטרים ליאור אוזן, אמיר נעים ופיראס סוועד, כמו גם מהמזכרים ודו"חות הפעולה שהוגשו בענין זה (ת/7-10), עלה כי בבית הנאשם היו מותקנות מצלמות אבטחה בעת האירוע. יחד עם זאת, ככל הנראה, זווית הצילום אינה מכסה את השטח מושא כתב האישום. עוד עלה כי מכשיר ה-DVR נתפס על ידי המשטרה באיחור, ומשהועבר למומחה מעקב טכני, התברר שלא שמורים בו סרטוני האבטחה. מכל מקום, אין חולק שמכשיר ה-DVR הוחזר לידי הנאשם מיד לאחר שנסיין מיצוי הראיות ממנו לא צלח (ראה עדויות אנשי המשטרה בענין זה - עמ' 74-79; עדות הנאשם - עמ' 50, ש' 26; עמ' 52-53; עדות איימן אחי הנאשם - עמ' 91-92).

15. **החוקר דוד אסצלה** הובא לעדות על מנת להתייחס לטענת אשת הנאשם, סוג'וד חדיג'ה, לפיה גבה הודעתה (ת/6) בשפה העברית למרות שאינה דוברת את השפה, אינה מבינה אותה וביקשה מתורגמן לערבית. העד, כעת חוקר מזה 3 שנים בימ"ר צפון, בעת האירוע שימש כחוקר בתחנת קדמה, גבה את הודעת העדה (ת/6), העיד כי אינו זוכר את המקרה וכי במידה והעדה היתה מבקשת מתורגמן, הוא היה מציין זאת בגוף ההודעה (עמ' 79-80). עוד הוסיף כי במידה והעדה היתה אומרת שהיא לא קוראת ולא כותבת עברית, הוא היה מקריא לה את ההודעה וכן, אם היה נכתב דבר שלא נאמר מפיה, היה מציין זאת בגוף ההודעה. העד הופנה לטענת העדה לפיה ציינה, בנוסף לאמור בהודעה, כי המתלונן קילל אותה ואמר לה "גאחבה" ו"שרמוטה" ושהיא נאלצה להשתמש בשפת הסימנים על מנת שהחוקרים יבינו אותה. כך עשתה סימן של זריקת אבן ביד כדי להסביר שהמתלונן זרק לעברה אבן. לדברי העד לא יתכן שהעדה מסרה דברים שלא נרשמו על ידו בהודעה. משהופנה העד לחלק בהודעה ממנו עולה כי ביקש מחוקר אחר שיתרגם לו משפט מסוים שנאמר מפיה בשפה הערבית, השיב, כי אינו נוהג לעשות כן, ואולם יכול להיות שבמקרה זה חיפש מישהו שיבין את המשפט הספציפי ויתרגם אותו (הכוונה לקללה "מאלה אלללה בתללה") (עמ' 80). בחקירה הנגדית סיפר העד שאם הוא נתקל במקרה שהנחקר לא מבין עברית כראוי הוא מזמן מתורגמן או לחילופין נעזר בשוטר שדובר את השפה הערבית. במקרה זה, העדה לא ביקשה מתורגמן (עמ' 81). עוד הוסיף "אם אין תקשורת תוך כדי החקירה אני עוצר את החקירה ומבקש להביא מתרגם, אני לא יכול לגבות עדות בלי שאני אבין את הצד השני" (עמ' 81). לא יכול להיות מצב שנחקר מבקש מתורגמן והחוקר לא יענה לו שכן קיימים שירותי תרגום למשטרה (עמ' 81). העד הופנה לכך שבמהלך גביית ההודעה הוא הסתייע בחוקר אחר דובר השפה הערבית וציין שאין כל פסול בכך שכן לפעמים קורה שלא מבינים משפט או מילה ויש צורך בסיוע נקודתי (עמ' 81).

סיכום ביניים

16. לאחר ששמעתי את עדי התביעה - המתלון עומר, שתי אחיותיו נור וביהאן ואביו של המתלון, יוסף - באתי לכלל מסקנה כי ניתן לבסס על עדויותיהם ממצאים עובדתיים, כנדרש בהליך הפלילי ומעבר לספק סביר, זאת ביחס להתנהגותו המאיימת של הנאשם ולהשמעת איומים מילוליים כלפי המתלון. יחד עם זאת, אני קובע שלא עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, כי הנאשם אחז באקדח בעת שביצע את עבירת האיומים כלפי המתלון, כמיוחס לו בכתב האישום.

17. כאמור, לאחר ששמעתי באריכות את עדי התביעה והתרשמתי מהם באופן בלתי אמצעי, אני קובע שאין מדובר בעדי שקר או בעדים שרקמו עלילה או מזימה על מנת להפליל את הנאשם על לא עוול בכפו. לוז עדויותיהם דומה, הם מתארים את התרחשות האירוע באופן דומה, וניתן להבין סתירות כאלה ואחרות שנפלו בדבריהם, כאשר מדובר באירוע דינאמי, הנצפה ונשמע מכמה זוויות על ידי מספר רב של אנשים. ברי, כי לו היתה גירסת העדים אחידה, עקבית ונטולת כל סתירות, היה הדבר מעלה תמיהה שמא מדובר בתיאום גירסאות. ואולם, כאמור, לא התרשמתי כך.

בנוסף אני קובע - כפי שיפורט בהרחבה בהמשך - כי אינני נותן אמון בגירסת הנאשם וכי עדי ההגנה, דווקא, סותרים גירסתו ומחזקים את הראיות כנגדו.

18. ארבעת העדים (כולל הנאשם ועדי ההגנה) סיפרו על האינטראקציה בין המתלון לבין אשת הנאשם עובר לאירוע ועל כך שהמתלון התנהג אליה בצורה מעליבה ומזלזלת כשאמר לה להיכנס לביתה ושלא תסתכל עליו דרך החלון; ארבעת העדים (כולל עדי ההגנה, ולמעט הנאשם ואימן) סיפרו שלאחר התקרית בין המתלון לאשת הנאשם - וכפועל יוצא ממנה - הגיע הנאשם, כשהוא כועס ועצבני, לבית המתלון על מנת להביע מורת רוחו מהאופן בו התייחס המתלון לאשתו כחצי שעה קודם לכן; ארבעת העדים (כולל עדות ההגנה בניליה וסוהאר) סיפרו שהנאשם התפרץ לחצר בית המתלון לאחר שבעט או דחף את שער הכניסה באגרסיביות; ארבעת העדים (כולל עדת ההגנה בניליה) סיפרו שלאחר שהנאשם נכנס לחצר הבית, הבנות נור וביהאן נכנסו לבית כדי לקרוא לאם ולאב כשהאם בניליה שהתה במטבח (או התפללה); ארבעת העדים (כולל עדי ההגנה, ולמעט הנאשם) סיפרו שהיתה אינטראקציה מילולית בין הנאשם לבין המתלון ואמו, כאשר כלל העדים נוכחים בחצר הבית; מרבית העדים סיפרו שאחיו של הנאשם, אימן, התערב מחלון ביתו ודיבר עם המתלון או עם אמו (אם כי קיימת מחלוקת לגבי תוכן דבריו).

19. לגבי האינטראקציה המדויקת בין הנאשם למתלון והמלל המאיים המדויק שהפנה הנאשם כלפיו, כאמור, נפלו סתירות בדבריהם של העדים ובינם לבין דברי עדים אחרים, ואולם, כאמור, אינני רואה בהן סתירות מהותיות או ככאלה היורדות לשורשו של ענין המאיינות או הנוטלות מהעדויות את כוחן הראייתי. בין יתר הסתירות - כפי שגם הסניגור הנכבד היטיב להצביע בסיכומיו - ניתן למנות את אלה:

- עיתוי ההבחנה של האחיות נור וביהאן בנאשם כשהוא אוחז באקדח - האם לאחר שהמתלון הבחין בו או לפני כן. כפועל יוצא מכך, האם האחיות קראו למתלון מתוך הבית או שהמתלון שהה בחוץ.
- שאלת מיקומה של עדת ההגנה סוהאר בעת האירוע - האם בחצר שמימין לחזית הבית (כגירסתה) או בתוך הבית (כגירסת נור וביהאן).
- המלל המדויק שהפנה הנאשם למתלון - "אתה תבכה מזה, מה שעשית, זה יהיה יום אחרון שלך"

(כגירסת המתלונן); "למה קיללת את אשתי... אתה תסבול על מה שעשית... אתה תראה מה אני אעשה לך... אני אהרוג אותך" (כגירסת נור); "אתה הולך לסבול... יש לי כל הזמן אקדח" (כגירסת ביהאן); "אם אני אצטרך אני אבוא עם 20 (אקדחים)" (כגירסת סוהאר).

- המלל המדויק שהפנה אחיו של הנאשם, אימן לאם המתלונן ולמתלונן - האם אמר לנאשם שהמתלונן לא קילל את אשתו אלא אמר לה "אל תסתכלי עלי, תיכנסי בפנים" (כגירסת המתלונן); "נכון שתאמר עשה טעות שהוא בא עם אקדח אבל הוא לא עשה כלום עם האקדח" (כגירסת נור בהודעתה); "למה אתה עושה ככה, עשית טעות, עומר לא אמר כלום לאשה שלך" (כגירסת ביהאן); "לא שמעתי את המתלונן מקלל את אשתו של הנאשם (כגירסת בניליה האם).

- שאלת ההבחנה באקדח שאחז, לכאורה, הנאשם - המתלונן ואחיותיו נור וביהאן טענו שראו את הנאשם אחז באקדח בצבע שחור-אפור-כסף בידו הימנית, נמוך, כשהוא מופנה כלפי מטה. עוד טענו כי הנאשם הכניס את האקדח למכנסיו מאחור זמן קצר לפני שיצאו מהבית האם בניליה והאב יוסף. המתלונן הגדיל וסיפר כי אביו ואמו ראו את האקדח (אם כי לאחר מכן סייג אמירה זו), אך אלה טענו שלא ראו. האם בניליה טענה שבנותיה אמרו לה שראו את הנאשם אחז באקדח, וזאת בניגוד למה שנרשם בהודעתה, שם סיפרה, לכאורה, שהשתיים אמרו לה שהנאשם עשה תנועה עם היד כאילו יש לו נשק מאחורה אך הן לא ראו את הנשק. לכל אלה, יש להוסיף את גירסת עדת ההגנה סוהאר לפיה שמעה את ביהאן אומרת שהנאשם אחז באקדח והבחינה ב"דבר עבה כזה מתחת לחולצה והוא מנסה להסתיר משהו...".

20. בנסיבות אלה, וכשלוז עדויותיהם של עדי התביעה דומה, וחרף הסתירות שנפלו בדבריהם כמפורט לעיל, הוכח לפניי מעבר לספק סביר שהנאשם הגיע לחצר בית המתלונן, כשהוא טעון וכעוס נוכח התנהגות המתלונן כלפי אשתו קודם לכן, והשמיע כלפיו דברי איום ברוח הדברים שמסרו עדי התביעה, כמפורט לעיל. לא הוכח לפניי במידה הנדרשת בהליך הפלילי, כי הנאשם אחז באקדח.

כפי שיפורט להלן, מסקנתי זו מתחזקת נוכח התרשמותי השלילית מהנאשם ומגירסאותיו; נוכח העובדה שאינני נותן אמון בגירסת עדי ההגנה סוג'וד ואימן ככל שאלה באו לסייע לנאשם; ונוכח העובדה שגירסת עדי ההגנה סוהאר ובניליה מחזקת את עדויות התביעה, דווקא.

תמצית ראיות ההגנה

21. **הנאשם**, בהודעתו מיום 12.2.16 שעה 15:34 (ת/3), סיפר כי ביום האירוע אשתו התקשרה אליו ואמרה לו שכשפתחה את החלון והסתכלה לעבר המתלונן, הוא אמר לה "אל תסתכלי עלי זונה". הנאשם, בתגובה, יצא **מבית הקפה**, הגיע לבית המתלונן וקרא לאמו. אמו של המתלונן פתחה לו את הדלת והוא שאל אותה "למה עומר מקלל את אשתי זונה". אמו של המתלונן השיבה שהמתלונן "חולה" ושהיא "תטפל בו". לאחר מכן, חזר הנאשם לבית הקפה. הנאשם הכחיש כי החזיק בנשק והזמין את השוטרים לערוך חיפוש בביתו. הנאשם טען כי עמד בשער הכניסה לחצר הבית של המתלונן, צעק לאמו "חאג'ית" ודיבר **"רק עם אמא שלו"**. לדבריו, המתלונן "היה בבית שלו, ראיתי אותו אבל לא אמרתי לו כלום".

בהודעתו, מיום 15.2.16 שעה 10:42 (ת/4), הוטח בנאשם כי אשתו כלל לא טענה שהמתלונן קילל אותה במילה

"זונה" אלא במילים אחרות. הנאשם השיב כי היא פוחדת שהמתלון יעשה לה משהו. משנשאל היכן היה כשאשתו התקשרה אליו, השיב **בבית קפה**, ומשנשאל מדוע אמר לאשתו כי היה במסגד, השיב שהלך גם למסגד להתפלל. הנאשם טען שאשתו התקשרה אליו בכדי שישבו הביתה, וסיפרה לו מה שהמתלון אמר לה בעת שהגיע לבית, אך לא היה לו הסבר מדוע אשתו, בהודעתה, טענה שכלל לא התקשרה אליו.

22. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי הוא נשוי לאשתו מזה שנה וחודשיים וביום האירוע היה נשוי לה כ-6 חודשים (עמ' 44-45). הוא עובד כעובד אחזקה במסגד ועוזר טבח בבית מלון בנתניה (עמ' 46). בנוגע לאירוע מושא כתב האישום סיפר הנאשם כי **היה במסגד** ואשתו היתה בבית, היא פתחה את החלונות וראתה את המתלון **מכה את אחותו**, משהבחין המתלון שאשתו מסתכלת עליו מהחלון, החל לקלל אותה **ולזרוק לעברה אבנים** (עמ' 45). לדבריו, **החלון ניזוק מהאבנים**. משנשאל כיצד יודע שהחלון ניזוק מהאבנים שכן היה במסגד, השיב שאשתו אמרה לו וכי "כל יום אני עושה חיפוש בתוך הביתה ואני יודע את הבית שלי טוב מאוד" (עמ' 45). בהמשך סיפר שאשתו התקשרה אליו - **"היא התקשרה אלי כשהייתי במסגד ואמרה עומר זרק עלי אבן מהחלון, אני הלכתי לאמא שלו שזו שכנה שלי, חג'ה, אמרתי לה למה הוא זרק על החלון אבנים ואנחנו שכנים? זה לא יפה, אז אמא של עומר אמרה לי: תעזוב, הוא לא נורמלי. אמרתי לאמא שלו: אני בן אדם דתי ואני כל הזמן במסגד, אני לא מתעסק בזה. אני מכיר את הבן אדם. הוא עושה הרבה בעיות עם כולם, לא רק איתי"** (עמ' 45). משנשאל אילו בעיות, השיב, **"אני רואה אותו בבית, מגיעים אליו הרבה אנשים ומאיימים עליו"**. הוא הוסיף שמיום שחרורו ממעצר פגש במתלון והוא "זרק אלי הרבה מילים ואני לא מתייחס" (עמ' 46).

23. **בחקירה הנגדית** אישר הנאשם שבינו לבין המתלון אין כל סכסוך והם שכנים (עמ' 46). הוא שב וטען שהמתלון קילל את אשתו במילים כמו שרמוטה ו"זרק אבנים על החלונות" (עמ' 47). הנאשם אמר לה בטלפון שתיכנס לבית והגיע לביתו של המתלון. משנשאל לאיזו מטרה הגיע לבית המתלון השיב שהגיע רק כדי לדבר עם אם המתלון (עמ' 47). לטענתו, אם המתלון אמרה לו "תעזוב אני לא רוצה מריבות, אנחנו שכנים, וזהו עזבתי הכל וחזרתי למסגד" (עמ' 47). משנשאל הנאשם מה עשה לאחר ששוחח עם אמו של המתלון, השיב שטייל באופניים (עמ' 47). משהוטח בנאשם כי לראשונה בבית המשפט נטען על ידו שהמתלון זרק אבנים לעבר אשתו השיב שמסר זאת בהודעתו ובעימות עם המתלון וטען שאולי לא הבינו אותו כראוי. **לא היתה לנאשם תשובה מדוע ענין זריקת האבנים, לכאורה, לעבר אשתו לא נרשם בהודעותיו ובעימות.** משנשאל מדוע אשתו לא מסרה פרטים אלה, השיב שהיא "ילדה" בת 18-19, פוחדת ולא מעוניינת בריבים עם השכנים (עמ' 48). לאחר מכן, תירץ זאת הנאשם בכך שקצין החקירות במשטרה, איאד חדיג'ה, הוא דודו של המתלון ושהוא לא יודע אם השוטרים "עושים פרוטקציות" למתלון (עמ' 48). הנאשם נשאל מדוע לא ציין בגירסתו במשטרה שאשתו סיפרה לו בטלפון שהמתלון היכה את אחותו בזמן שהסתכלה עליו מהחלון ומדוע גם היא לא סיפרה על כך. הוא השיב שאשתו "מפחדת" ושהוא "רוצה לקצר כמה שיותר, אני לא רוצה בעיות" (עמ' 49). הנאשם השיב כי **פרט לאחיו איימן, שעמד בחלון בקומה שלישית, לא היו אנשים נוספים בחצר כשדיבר עם אמו של המתלון** (עמ' 49-50). **אחיותיו של המתלון, המתלון עצמו, אביו של המתלון ואשת הנאשם כלל לא היו בזמן השיחה בחוץ** (עמ' 50). **הוא כלל לא ידע האם המתלון היה בביתו באותה העת, מאחר ודיבר רק עם אמו** (עמ' 50). הנאשם לא ידע להסביר מדוע אפילו אשתו מוסרת בהודעתה כי התקיימה שיחה בינו לבין המתלון בעת האירוע (עמ' 50). הנאשם הופנה לכך שבהודעתו במשטרה מסר שראה את המתלון בביתו, אך הנאשם טען שהוא כלל לא ראה אותו וכי **"יש הרבה טעויות בחקירה"** (עמ' 51). הנאשם טען שהוא לא יודע לקרוא ולכתוב בעברית וכי החתימות על גבי ההודעות **ת/3** ו-**ת/4** אינן חתימותיו. לגבי העימות **ת/5** -

"אולי חתימת" (עמ' 51). משנשאל מדוע לא ביקש מחוקריו מתורגמן, השיב כי ביקש אך הם לא נענו לבקשתו, זאת חרף העובדה שלעדים אחרים שנחקרו באותו זמן הוזמן מתורגמן לערבית. הנאשם טען כי לאחר האירוע נסע לבית קפה באמצעות אופניים (עמ' 52). משהוטח בו שטען בחקירתו הראשית שחזר למסגד, השיב שלא זכור לו (עמ' 52). הנאשם טען כי החוקרים שהגיעו אליו הביתה לקחו לידם את מצלמות ה-DVR שמופנות לאזור בו דיבר עם אמו של המתלון, לטענתו, הם אמרו "שלא רואים כלום" ואין באפשרותו להביא את המצלמות לבית המשפט, שכן "עכשיו זה מקולקל. זה נשרף מהסופה" (עמ' 52).

הנאשם טען שבזמן העימות פנה למתלון ואמר לו "בוא נעשה סולחה", אך הכחיש דברי המתלון הכתובים בעימות לפיהם הנאשם אמר לו "מה אין לך כבוד שאתה פונה למשטרה" (ת/5, ש' 3; ש' 63).

משנשאל הנאשם מדוע שהמתלון ומשפחתו ימציאו את האירוע אם הסכים שאין בינו לבינם כל סכסוך, השיב "הם **מקנאים בגלל שיש לי בית יפה**" (עמ' 55) ובהמשך, "**בתקופה ההיא לפני שהתחתנתי הם רצו שאני אתחתן עם מישהי מאצלם, עם הבת שלהם ואני לא הסכמתי. אני התביישתי להגיד את זה**". משנשאל מדוע לא אמר זאת בחקירה במשטרה, השיב "**זה לא כל כך היה הנושא הזה מעניין**" (עמ' 55).

הנאשם נשאל מה היה מצבו הנפשי כשהגיע לבית המתלון לאחר שעל פי הטענה זרקו אבנים לעבר אשתו וכינו אותה בכינויי גנאי מעליבים. האם היה כועס, עצבני, עצוב? הנאשם השיב "**לא, הייתי רגוע... אני הגעתי לחג'ה והייתי רגוע מאד, דיברתי איתה ברגוע**", אך לא היה לו הסבר מדוע ראה דחיפות לעזוב עיסוקיו במסגד או בבית הקפה ולהגיע לבית המתלון (עמ' 56).

24. **סוג'וד חדיג'ה**, אשת הנאשם, כבת 19, אינה עובדת, עקרת בית והנאשם עובד כעוזר טבח ולעיתים משמש כמואזין במסגד (עמ' 58). בנוגע לאירוע נשוא כתב האישום סיפרה - "**אני פתחתי את החלון כדי לאוורר את הבית, שמעתי מישהי צועקת ומישהו שנותן לה מכות, הסתכלתי מהחלון ועומר ראה אותי, התחיל לקלל "מל אללה ביתאללה" שהכוונה שזה קללה שמופנית אלי למה את מסתכלת עלי? התחיל לקלל אותי וזרק עלי אבנים ואחר כך התחיל לקלל יותר מידי, וזהו. אני לא עניתי לו, סגרתי את החלון ואחר כך תאמר הגיע**" (עמ' 59). תחילה סיפרה העדה שלא התקשרה לנאשם (עמ' 59, ש' 22), אך לאחר מכן, שינתה גירסתה ואמרה שהתקשרה אליו לאחר שהמתלון קילל אותה, אך לא היתה קליטה והוא לא ידע על האירוע עד שחזר הביתה (עמ' 59, ש' 25). לדבריה, הנאשם הגיע לבית המתלון וקרא "חג'ה", אם המתלון יצאה החוצה והם דיברו, הנאשם ביקש ממנה שהמתלון לא יחזור על מעשיו ויקלל את אשתו, לאחר מכן הוא עזב. לטענתה, היא ראתה את חילופי הדברים בין הנאשם לאם המתלון, והמתלון כלל לא היה באותה העת (עמ' 59-60). העדה הופנתה להודעתה במשטרה (ת/6) שם מסרה כי בעת שהנאשם דיבר עם בניליה, המתלון התפרץ לדבריהם והטיח קללות בנאשם. לכך השיבה "כן, זה נכון" (עמ' 60). העדה תיארה את המתלון כ"ילד לא מחונך", "תמיד בשכונה הוא צועק, ועושה חראקות במכונית בשכונה" (עמ' 60). לטענתה, הנאשם כלל לא מחזיק נשק (עמ' 61).

25. **בחקירתה הנגדית**, סיפרה העדה כי במשטרה נחקרה בעברית, על אף שלא מבינה עברית כראוי, היא ביקשה מתורגמן והחוקר אמר לה שאין (עמ' 61). החוקר ביקש עזרה של חבר על מנת לתרגם משפט שלא הבין (את הקללה שהטיח בה המתלון "מלאללה בת אללה") (עמ' 62). משנשאלה מדוע לא מסרה במשטרה שהמתלון זרק לעברה אבנים, השיבה כי היא מסרה זאת אך כנראה לא הובנה, על אף שעשתה סימן של זריקת אבן עם היד והשתמשה בשפת

הסימנים כדי להבהיר את דבריה לחוקרים (עמ' 62). למרות שגביית ההודעה ארכה 22 דקות עמדה על כך העדה שלא דיברה בעברית אלא "התחלתי לזרוק כל מיני מילים" (עמ' 62). העדה שבה וסיפרה שבזמן שהנאשם שוחח עם האם בניליה, התערב המתלון בשיחה וקילל את הנאשם ואת אמו של הנאשם (עמ' 64). משהוטח בעדה שהנאשם העיד כי המתלון כלל לא היה באירוע והוא דיבר רק עם בניליה, היא חזרה בה מדבריה - "לא יודעת, אני זכור לי שעומר קילל אותי כשהייתי בחלון, וזכור לי שבעלי ירד לדבר עם חג'ה ודיבר איתה" (עמ' 64). עוד בניגוד לדברי הנאשם, העידה העדה כי בעת שהנאשם ניגש לבית המתלון **"הוא היה עצבני ולחץ כי הוא קילל אותי"** (עמ' 65).

26. כאמור, הודעת העדה הוגשה וסומנה **6/ת** ובמסגרתה תיארה את האירוע כך - בעת שעמדה בחלון הסתכל עליה המתלון תוך שהוא מדבר בטלפון, **"הסתכל עלי ואמר לי 'מאלה עלא בתללה', התרגום הוא הבת של אלוהים אצלו משפט כזה זה משפט פוגע"**. לאחר כחצי שעה הנאשם חזר לביתם והיא סיפרה לו את שאירע, **"בעלי ירד למטה ניגש לשער כניסה של הבית של עומאר דפק בשער, יצא אליו אחת האחיות של עומאר לא מכירה שמו, בעלי שאל את אותה אפה אמא שלך, והיא ניכסה לבית ויצאה יחד עם האמא של עומר, יחד איתם יצא מהבית לכיוון החצר גם עומר, בעלי התחיל לדבר עם אמא של עומר למה הוא אמר לי משפט כזה פוגע, ואז עומר התפרץ בשיחה בין אמא שלו לבין בעלי והתחיל לקלל את בעלי קללות כמו 'כוס אמא שלך זונה, ימניאק, יזבל', בעלי לא התייחס לקללות שלו רק אמר לו על תפנה יותר לאשת ועל תדבר אליה ככה ואז בעלי נכנס לבית וזהו"**. לטענתה, הנאשם היה במסגד בעת שהתקשרה אליו והוא התעצבן כששמע על האירוע וישר הלך לבית המתלון.

27. **בניליה סלאמה**, אמו של המתלון, תיארה את יחסיה עם הנאשם כיחסים טובים - **"הוא כמו בן שלי"** (עמ' 66). ביום האירוע היתה בבית והתפללה. בחצר היו נור, ביהאן וסוהאר. ביהאן נכנסה לסלון הבית ואמרה שהנאשם הגיע לחצר והוא אוחז בנשק. ביהאן שאלה היכן המתלון. העדה המשיכה להתפלל ובעלה שהיה לידה שמע את הדברים ויצא (עמ' 66). בהמשך סיפרה - **"יצא בעלי בהתחלה, תאמר היה עומד בשער, בעלי יצא מהדלת של הבית, הוא יצא לפניי, אחרי זה אני יצאתי, לא ראיתי נשק, אני דיברתי עם תאמר, עומר היה בחוץ, כולם היו בחוץ, גם סוהאר היתה בחצר, בצד של תאמר, בהתחלה הם היו בצד שלי"** (עמ' 66-67). העדה סיפרה שדיברה עם הנאשם והוא היה רגוע - **"דיברתי עם תאמר אמרתי לו מה קרה? נראה לי שהוא אמר שעומר דיבר עם אשתו משהו לא טוב. לא שאלתי את עומר מה היה, אני לא ראיתי את תאמר עם נשק, אני דיברתי איתו, לאט לאט, הוא הבין, הוא לא דיבר אף מילה, היה רגוע, ברגע שאני מדברת איתו הוא רגוע, אף פעם לא ראיתי אותו עצבני באמת..."** (עמ' 67). לדבריה, בנותיה והמתלון ראו את הנשק ופחדו, ולכן, בעלה התקשרה למשטרה (עמ' 67). לדבריה, המתלון היה בחוץ ודיבר בטלפון. משנשאלה מדוע שהנאשם יקרא למתלון אם הוא היה בחוץ, השיבה **"אולי לא ראה אותו, הוא היה בחצר, לא יודעת, זה היה אחרי שהוא דיבר בטלפון תאמר בא. לא באותו רגע"** (עמ' 68). **משהופנתה להודעתה במשטרה שם מסרה כי בנותיה לא ראו את הנשק, אלא אמרו שראו שהנאשם עשה תנועה עם היד כאילו יש לו נשק, השיבה שכנראה לא הובנה כראוי, כי לא כך אמרה. בנותיה ראו את הנשק** (עמ' 68). העדה נשאלה האם המתלון קילל את הנאשם בעת שהיא והנאשם דיברו והשיבה בשלילה (עמ' 69). העדה סיפרה שפנתה לנאשם ואמרה לו **"אין צורך לבוא עם נשק, אם עומר דיבר עם אשתך משהו לא טוב תגיד לי ואני יכולה לדבר עם הבן שלי"** (עמ' 69). אך משהופנתה להודעתה שם לא סיפרה ששאלה את הנאשם מדוע הגיע עם נשק, השיבה **"שאלתי אותו... לא שאלו, דיברתי כל מה שראיתי"** (עמ' 69).

28. **בחקירה הנגדית**, השיבה העדה שבנותיה והמתלון היו בחוץ בזמן שהנאשם הגיע. **הם נראו מפוחדים לפי**

שפת הגוף שלהם והבנות סיפרו שהם ראו את הנשק (עמ' 70). איימן, אחיו של הנאשם, עמד בחלון בקומה העליונה ואמר לה שלא שמע את המתלון מקלל את אשתו של הנאשם (עמ' 71). משנתבקשה העדה להתייחס לדברי הנאשם לפיהם ילדיה ובעלה המציאו את האירוע מאחר ורצו שהוא יתחתן עם אחת הבנות, החלה לצחוק וטענה שבתה (סוהאר) מאורסת מזה יותר משנתיים ונור וביהאן קטנות (עמ' 71). העדה השיבה שהנאשם **"נתן מכות לדלת" ופתח את השער, כך סיפרו לה בנותיה** (עמ' 72).

29. **סוהאר סלאמה**, אחותו של המתלון, סיפרה כי ביום האירוע **"לראשונה אני הייתי יושבת בחצר אחרונה של הבית ושמעתי שמישהו קורא חאג'ה חאג'ה ודחף כאילו בעצבנות את השער של הבית, הדלת הקטן בשער, אז אחרי שכבר קרה את זה, ביאן אמרה שיש לו אקדח יש לתאמר אקדח והוא בא לעומר, אני הלכתי לא ראיתי כלום, לא ראיתי שיש לו משהו, חוץ מדבר עבה כזה מתחת לחולצה והוא מנסה להסתיר משהו (מדגימה עם יד ימין הנחת היד על מותן ימין והורדתה כלפי מטה)**. אחרי זה תאמר הלך וזה הכל והלכנו אחרי זה לתחנת המשטרה וקרה את כל הסיפור" (עמ' 83-84). משנשאלה אם שמעה מלים נוספות שהנאשם אמר, השיבה **"לא, זה לא כל מה שהוא אמר. עומר שאל אותו למה אתה בא עם אקדח? הוא אמר לו אם יצטרך הענין, אני אבוא עם 20"** (עמ' 84). בנוסף סיפרה שאחיו של הנאשם, איימן, היה בקומה האחרונה של הבית ובעת שהנאשם דיבר עם אמה, הוא אמר לאמה שהנאשם עשה טעות שבא עם אקדח (עמ' 84-85). לא היה הסבר לעדה מדוע לא סיפרה פרט מהותי זה בחקירתה במשטרה. לדבריה, ביהאן, נור והמתלון היו בחצר שקרובה לביתו של הנאשם, היא הצטרפה לחצר זו לאחר שהאירוע התחיל - **"ביאן נור ועומר הלכו לחצר השניה שהוא נמצא בה ואני הצטרפתי אחרי כדקה, אני הלכתי אחריהם אבל לא איתם"** (עמ' 85). העדה לא שמעה את דברי האיום שהפנה הנאשם למתלון כגירסתו, אף שהעידה ששמעה את המלל ביניהם מתחילת האירוע ועד סופו (עמ' 85, ש' 26). לדבריה, כשראתה את הנאשם לראשונה הוא היה ליד שער החצר, היא לא ראתה שפתח את השער אך שמעה, וכשהגיעה לחצר ראתה את ביהאן ונור בחצר. עוד ראתה את המתלון ואמם בניליה מדברים עם הנאשם. אביה עמד ליד מדרגות הבית (עמ' 86).

30. **בחקירה הנגדית**, אישרה העדה שהנאשם הגיע **"בצעקות, לא באווירה נעימה"**. עוד אישרה שהוא **בעט בשער הכניסה**. היא אישרה כי היות וביהאן ונור הלכו לפניה יתכן שראו את האקדח והיא לא. עוד אישרה כי בניגוד לגירסת הנאשם כולם עמדו לידו. היא סיפרה שהנאשם ניסה להחביא דבר מה בחולצתו מאחור (עמ' 87-88). לדבריה, המתלון שאל את הנאשם מדוע הוא בא עם אקדח ואמר לו **"תחזיר אותו נדבר גבר עם גבר"** והנאשם ענה לו כי **"אם אני יצטרך אני אבוא גם עם 20, אולי תגובה זו היתה מתוך עצבנות. אני לא יודעת מה הרגשות שלו בזמן הזה"** (עמ' 88). העדה אישרה כי **יתכן ולא שמעה חלקים מהשיחה**, שכן, הלכה אחריהם והיה ביניהם מרחק של כ-10 מטרים. עוד הסבירה שהנאשם הגיע **כשהמטרה שלו לאיים ולהפחיד "כאילו הצורה שלו נובעת ממה שהוא לא חיובי"**. העדה שללה שהמתלון קילל את הנאשם או איים עליו (עמ' 88-89).

31. **איימן חדיג'ה**, אחיו של הנאשם, בן 36, בעל תואר דוקטור עם התמחות בתרופות, גר בבית הוריו. הוא תיאר את המתלון שכנו כאדם שמרבה לצעוק, אלים ומרביץ לאחיותיו (עמ' 90). בנוגע לאירוע נשוא כתב האישום סיפר כי **היה במרפסת הבית, היו צעקות, אשתו של הנאשם פתחה את החלון לברר את פשר הצעקות ובשלב זה, המתלון "התחיל לקלל אותה" והיא סגרה את החלון** (עמ' 90). בהמשך, ראה שהנאשם הלך לביתו של המתלון, עמד בחוץ ודיבר עם המתלון ואמו, שאל את המתלון מדוע קילל את אשתו, ולאחר מכן שב על

עקבותיו. לדבריו, הוא אמר למתלונן שהוא טעה בכך שקילל את אשתו של הנאשם, ועליו להתנצל (עמ' 90). העד הכחיש שאמר שהנאשם טעה שהגיע לבית המתלונן עם אקדח. הוא סיפר שהגיעו שני שוטרים לביתו וצפו בסרטונים במצלמות האבטחה ב-24 השעות האחרונות ולא ראו משהו חריג, אלא רואים את הנאשם נכנס ויוצא מביתו במשך היום, המצלמות לא מכוונות לבית של המתלונן, לכן מכשיר ה-DVR הוחזר לנאשם (עמ' 91-92).

32. **בחקירה הנגדית** סיפר העד שהוגש נגדו כתב אישום בנוגע לאירוע ההמשך למתואר בכתב האישום דנן (עמ' 92). לדבריו, שוחח עם הנאשם לאחר האירוע והוא אמר לו שהלך לדבר עם אמו של המתלונן על מנת שתדבר עם בנה שלא יחזור על מעשיו ויקלל את אשתו (עמ' 93). העד סיפר כי ישב במרפסת הבית וראה את הנאשם "עמד מחוץ לשער, לא נגע בשער, לא פתח אותו, קרא לאמא שלו, לא זוכר מה הוא אמר" (עמ' 93). לדבריו, לפני כן, כשישב במרפסת ביתו, לא ראה את המתלונן מכה את אחיותיו ולא שמע צעקות, אלא ראה אחת מאחיותיו "בוכה ובורחת" (עמ' 94). לדבריו, הוא שמע את המתלונן מקלל את אשתו של הנאשם, אך לא ראה אותו זורק אבנים (עמ' 95). הוא סיפר שכשהנאשם הגיע לחצר הבית, כל המשפחה של המתלונן יצאו יחד מהבית לחצר, רק האמא דיברה עם הנאשם, והנאשם היה רגוע (עמ' 96). העד הוסיף שהמתלונן היה ליד הדלת הפנימית של הבית ותקף מילולית את הנאשם. שתי אחיותיו של המתלונן היו בחצר, אך לא היו בסמוך למקום האירוע (עמ' 97). העד שב והכחיש שאמר לאם המתלונן שהנאשם עשה טעות שהגיע לביתם עם נשק (עמ' 99).

דין והכרעה

33. כאמור, מצאתי שלא ליתן אמון בגירסת הנאשם והיא אינה אמינה עליי. כמו כן, איני נותן אמון בגירסאות עדי ההגנה סוג'וד ואיימן. כן אני מוצא את גירסת עדות ההגנה, בניליה וסוהאר, מחזקות את עדויות התביעה. להלן נימוקיי:

א. הנאשם - הנאשם טען בהודעותיו במשטרה שבעת שאשתו התקשרה אליו הוא שהה בבית קפה ולאחר האירוע מושא כתב האישום הוא שב לבית הקפה; בעדותו בבית המשפט טען הנאשם ששהה במסגד עת הוזעק על ידי אשתו; בעדותו בבית המשפט הוסיף הנאשם פרטים מהותיים ביותר שלא בא זכרם בהודעותיו במשטרה - הוא סיפר שאשתו סיפרה לו בטלפון שראתה את המתלונן מכה את אחותו. עוד סיפר שהמתלונן זרק אבנים על החלון בו עמדה אשתו וכי נגרם נזק לחלון כתוצאה מכך; הנאשם העיד - בניגוד לדברי העדים האחרים, כולל עדי ההגנה בניליה, סוהאר ואיימן - כי משהגיע לחצר ביתו של המתלונן הוא קרא לאם בניליה ושוחח עימה ביחידות מבלי שנכחו בחצר מעורבים אחרים; הנאשם העיד - בניגוד לדברי העדים האחרים - המתלונן, אחיות המתלונן, אביו של המתלונן ואשת הנאשם - שלא כעס על המתלונן באשר להתנהלותו הקודמת עם אשתו וכי הגיע לבית המתלונן כשהוא רגוע ולא עצבני - כאמור, גירסה הסותרת את דברי יתר העדים ואף עומדת בסתירה להגיון בריא ושכל ישר; הנאשם התכחש לחלק מאמירותיו בהודעות המשטרתיות, טען שאין מדובר בחתימות שלו על גביהן, שביקש מתורגמן לשפה הערבית וכי דברים מהותיים שמסר לא נרשמו על ידי גובי ההודעות - כל זאת, כאשר ההגנה כלל לא ביקשה לזמן את גובי ההודעות לחקירה נגדית ולא התנגדה להגשת הודעות הנאשם כמו שהן ללא כל הסתייגות.

לאור המפורט לעיל, ולאור סתירות בין גירסת הנאשם לבין גירסאות סוג'וד ואיימן, לא מצאתי ליתן אמון בגירסת הנאשם.

ב. העדים איימן וסוג'וד - התרשמתי שעדי ההגנה גוננו על הנאשם ושממילא אין בגירסתם כדי לסייע לנאשם. לענין העדה סוג'וד, אכן היא העידה לפני כשהיא נעזרת במתורגמן לשפה הערבית. ואולם, אני מתקשה להאמין כיצד ניתן היה לגבות ממנה הודעה שלמה (ת/6), משופעת בפרטים ותיאורים, במשך 22 דקות, כשהיא אינה מבינה ולו מילה אחת בעברית. עוד אני מתקשה להאמין כיצד הדגימה העדה לחוקר זריקת אבנים על ידי המתלונן כשעמדה בחלון והחוקר לא הביא ענין זה לידי ביטוי בהודעתה ומהו אותו אינטרס נסתר של החוקר להשמיט פרט זה מהודעתה. בענין זה, יודגש כי חלק מהעדים נחקרו בעזרת מתורגמן לשפה הערבית, כך שלא היתה כל מניעה או טירחה מצד המשטרה לזמן מתורגמן לשפה הערבית גם בעניינה של העדה לו היתה מבקשת זאת או אם גובה ההודעה היה מתרשם שיש לעשות כן נוכח קשיי שפה. באשר למשפט היחיד בערבית שהצריך תרגום, העיד החוקר שכל הנראה אכן נעזר בחוקר הדובר את השפה הערבית, ואולם גם אם תורגם המשפט באופן שאינו מדויק, הרי שאין בכך כדי להשליך על אותנטיות ההודעה כולה או להביא לפסילתה. כאמור, סוג'וד העידה שהנאשם דיבר ביחידות עם אם המתלונן בחצר הבית, ואולם לאחר שהופנתה להודעתה ת/6, שם מסרה שהמתלונן נכח בשיחה והטיח קללות בנאשם, השיבה "כן, זה נכון" (עמ' 60). בכך, סתרה גירסת הנאשם.

לענין העד איימן, הרי שניכר היה בו שהוא מגויס לסייע לנאשם. הוא הרבה להעיד על דברים "מן ההגיון" והיטיב לתאר כיצד "טבעי להגיב", גם לגבי עניינים שהוא לא חווה כעד בחושו. גם הוא סתר גירסת הנאשם לפיה הוא שוחח ביחידות עם אם המתלונן ואישר כי נכחו בחצר המעורבים האחרים, באופן המתיישב עם דברי עדי התביעה ועדות ההגנה בניליה וסוהאר.

ג. העדות בניליה וסוהאר - עדות אלה אשר הובאו כעדות הגנה - יותר מאשר סייעו לנאשם, חיזקו את ראיות המאשימה. אכן, בניליה טענה שלא ראתה אקדח בידי הנאשם, וזאת בניגוד, לכאורה, לגירסת המתלונן (אם כי נטען גם שהעדה יצאה מהבית לאחר שהנאשם הכניס את האקדח למכנסיו מאחור). עוד מסרה בהודעתה, בניגוד לגירסת העדות נור וביהאן, כי הבנות לא ראו אקדח בידי הנאשם, אלא הסיקו שהחזיק באקדח (אם כי העידה שהדברים לא נרשמו כראוי על ידי גובה ההודעה). יחד עם זאת, העדה אישרה שהיתה אינטראקציה בין הנאשם לבין המתלונן וכן אישרה שהמתלונן והבנות היו מפוחדים, זאת לפי שפת הגוף שלהם (עמ' 70). וראה בענין זה גם עדותו של האב יוסף, לפיה המתלונן היה "כולו צהוב מפחד" (עמ' 37). עוד סיפרה בניליה שאמרה לנאשם "אין צורך לבוא עם נשק" (עמ' 69) (אף שלא מסרה פרט זה בהודעתה).

סוהאר אף היא חיזקה בדבריה את עדויות התביעה. היא סיפרה שהנאשם דחף את שער הכניסה "בעצבנות", כי הנאשם ניסה להסתיר דבר מה בחולצתו מאחור, כי המתלונן שאל את הנאשם מדוע הגיע עם אקדח וכי התרשמה שהנאשם הגיע במטרה לאיים ולהפחיד כשהתנהגותו "נובעת ממשוה לא חיובי" (עמ' 89).

34. לאור האמור לעיל, ועל סמך שילוב בין דברי עדי התביעה ועדות ההגנה בניליה וסוהאר, אני קובע את פרטי האירוע כדלקמן:

א. בעת שהמתלונן שוחח בטלפון בחצר ביתו הביטה בו אשת הנאשם מחלון ביתה. המתלונן הגיב

בתוקפנות, בכעס ובאופן לא ראוי ואמר לה שלא תסתכל עליו ושתיכנס לביתה. יתכן אף שהמתלונן סינן לעברה קללה או אמירה פוגענית אחרת.

ב. בשלב זה, התקשרה אשת הנאשם לנאשם וסיפרה לו על כך. לשמע דברי אשתו, כעס הנאשם על המתלונן, עזב את המקום בו שהה והגיע לחצר ביתו של המתלונן. הוא בעט בשער הכניסה לחצר, או פתח אותו באופן אחר אגרסיבי, והפנה דברי איום כלפי המתלונן אשר נכח במקום אותה עת.

ג. אחיותיו של המתלונן שהו בחצר אף הן ונכנסו לבית להזעיק את אמן ואביהן. משיצאו השניים מהבית, ולאחר דין ודברים בין הנאשם לבין אם המתלונן, עזב הנאשם את המקום.

ד. דברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן כללו אמירה בנוסח - "אתה תבכה מזה, מה שעשית, זה יהיה יום אחרון שלך"; "למה קיללת את אשתי... אתה תסבול על מה שעשית... אתה תראה מה אני אעשה לך... אני אהרוג אותך" - או אמירה בנוסח דומה. הדברים נאמרו בכוונה להפחיד את המתלונן ולהקניטו ועונים על תנאי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

35. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ז, 01 מרץ 2017, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד דנית שושן, הנאשם ובא כוחו.